

Реферат на тему: "Французька поезія"

Тематично-літературні

Французька поезія має давню й незрівняльну історію. Вона вплинула на розвиток не тільки західноєвропейської, але й світової літератури. Українські митці вважали своїм обов'язком через перешкоди у широкий народний вжиток кращі поетичні твори Франсуа, Війона, Віктора Гюго, Теофіли Готье, Поля Версена...

Інтимна лірика, вірші, присвячені жінці, кохання, сповнені ніжності й захоплення чарами жіночої вроди — невід'ємна складова фр. поезії.

Ще в ранньому середньовіччі фр. трубадури створили величезну кількість пісень, присвячених жіночій красі. Залишили у спадок любовну поезію, яка є справжнім відзеркаллям рицарського кохання, що полонила серце трубадура. Одним із таких закоханих поетів був Джуафре Пюдель. Він закохався в графиню Тріпожійську, ніколи не бачачи її. Розповіді тих, хто зустрічав графиню, про її красу так вразили поета, що він почав в день і вночі складати для неї чарівні пісні, а потім вирушив по морю до Тріполі. В дорозі закоханий тяжко захворів. У коли графиня з ним зустрілася, нагородою за кохання був поцілунок. Поет помер на руках у графині, вона після трагічного фіналу постриглась у чорниці.

Мені під час травневих днів

Приємний щебет віддалік

Зринає в пам'яті без слів

Моє кохання віддалік.

Найбільший лірик середньовіччя Франсуа Війон народився в Парижі в бідній сім'ї, але освіту здобув завдяки піклуванню родича — вихователя в Паризькому університеті. Брав участь в поетичних конкурсах-змаганнях. Згодом потрапляє у середовище бродяг, що не гребували ні милостинею, не крадіжками. За своє життя поет зазнав арештів, і після чергової кримінальної витівки його засуджують до страти. Від шибениці Війона врятувало скасування присуду. Спадщина Війона багата на інтимні поезії, у яких закохане поетове серце випромінює і жагучий нестримний потяг, і зачарований жіночою вродою подив, і отруєне ревностями самолюбство і стомлену довгими чеканнями любов...

Хистка краса дає нам стільки мук,

Рум'янці на щоках, уста — мов жар,

І погляд чарівний і потиск рук

Амур не міг придумати тяжких кар.

Немає меж для влади ніжних чар,

Гордуєш ти людьми! Тобі не жаль уражених на смерть

Мов той владар.

Не муч мене, втамуй мою печаль.

Савіньєн Сірано де Бержерак — завзятий дуелянт. Він писав несподівано легкі, вишукані любовні поезії, що допомагало цьому вільнодумцеві і мрійнику чарувати серця жінок сповненими коханими рядками.

Мій розум збурений безумними думками,
Я сяйво сонячне намалювати схотів,
Цей ясно милий вид Амур вінцем обвів.
У молодість прибрав весняними квітками,
Модоточивий рот з невинними речами,
З тонкими дугами коралових губів,
Першоосаяні дрібні рядки зубів,
Що визирають з уст чарівними рядами...

Кохання завше мерехтить загадковими блукаючими вогниками в казках славнозвісного Шарля Перро. Згадаймо його "Зачаровану красуню", "Попелюшку"... Скільки в них ніжності, милування, захоплення, коли мова іде про щирі почуття юних сердець. Французький казкар писав вірші, у яких любов чоловіка і жінки описується як дивовижна емоційна вершина, інколи недосяжна, але завжди приваблива.

Любов — мале дитя, хоч і найстарше в світі
Найменший цей божок — найбільший із богів
Огонь його горить у хвилі і у цвіті
І все ж в очах його Ірис у саяві снів.

Творця французької комедії Жанна-Батіста Мольєра і його блискучі сатиричні п'єси "Міщанин-шляхтич", "Лікар мимоволі", "Скупий", знають не лише театralи та мистецтвознавці, а й глядачі різного віку і різної освіти. Мольєрівський сміх, що має дошкульний, викривальний характер протягом століть допомагав викорінювати людські пороки: заздрість, жадібність, пихатість.

Мольєр також і лірик. Зворушливе інтимне звернення до коханої свідчить про його тонке розуміння мелодії любові, що завше супроводжується злетами почуттів і розчаруванням, радістю і ревностями.

Хотів би я, щоб вас гірке зітхання
Прогнавши сон, примусило поспать
Спите ви довго так, мов кохання,
А не любить — чи це не те, що й спать?
Але зятяте, Амаранто мила,
З любов'ю сперечатися дарма,
Кохайте ж ви, поки кохати сила,
Бо час іде і вороття нема.

Не обминуло коханням й серце Жан-Жака Руссо фр.письменника і філософа-просвітителя. Лірика Руссо губиться серед його філософських трактатів та художньо-педагогічних творів. І все-таки лірика його продовжує жити. Скільки почуття, неприхованої закоханості, журби, благання в його вірші "Далеко від тебе!"

Далеко від тебе
Так тягнуться дні!
У полі й у небі —
Скрізь тужно мені.
Та серце радіє,
Як голос твій чуť,
До тебе в надії рушаю у путь.

Жіноча врода, внутрішня краса, цнотливість, чуйність — хіба не вони надихали поета? Кожний рядок, мов струна арфи, бринів любов'ю до жінки, оспівував її, обожнював. І серце поета співало, душа його звеселялася. Таким поетом був Альфред де Мюссе. Романтик, мрійник, він залишив у спадок закоханим прекрасні поезії.

Напівжива, напівзівяла,
Які ховаєш згадки ти?
Скажи мені, звідкіль попала
Ти, Квітко, дорога сюди?
Але вона така сувора,
Коли б її не розгнівить!
Ні слова, квітко яснозора.
Лиш будеш мріяти і мить.

Французький письменник Віктор-Марі Гюго добре відомий своїми романами "Собор Паризької Богоматері", "Знедолені", "Людина, що сміється". Але уявити його творчу спадщину без поезії неможливо. Поет-романтик, автор маніфесту прогресивного романтизму, він очолював гурток творчої молоді. Лірична поезія Гюго хвилює задушевністю, щирістю, чистотою почуттів, захопленням жіночою красою, а коли ця краса була зганьблена, віддана на поталу розпусників, з-під пера поета виходили вірші, сповнені розпачу й туги за долю жінки, болу за її збезчещену вроду.

Вона проходила, всміхнулася мені,
Повія, гурія — не знаю. Мов у сні,
Вона торкнулася мого старого тіла
Й хода її в душі, мов пісня, продзвеніла.

Чимало віршів присвятив жіночій красі і Теофіль Готьє, поет-романтик, теоретик, автор збірки статей "Нове мистецтво". Захоплення, закоханість, жага — все це в одному лише вірші з напівлегендарною назвою "Кармен".

Кармен худа — лице гітари
Хтось їй коричневим підвів;
І гарні коси, й тіло тьмяне —
Мов сатана у пеклі грів.
Жінки гадають, що потвора,
Та в чоловіків розум свій
Її повторність чарівлива —
Зернятко солі від морських

Звідкіль і гола і ваблива

Венера вийшла з хвиль п'яних.

На закінчення нашого поетичного вечора необхідно нагадати, що ми познайомились сьогодні з творами французьких митців — чоловіків (якоюсь мірою це пов'язано зі святкування Жіночого дня). Якщо ж говорити про французьку лірику взагалі, то уславили її своїми щирими поезіями і жінки. Крістіна де Пізан, Луїза Лабе, Еліза Меркер і інші. чи не найталановитіша з них — Марселіна Деборд-Вальмор. Про неї Віктор Гюго сказав: "Це сама поезія". Її твори відзначаються невимушеною безпосередністю, ніжністю, ширістю почуттів, мелодійністю.

Коли він раптом зблід, коли він на півслові,

Схвильовано спинився у надвечірній час,

Коли з-під вій густих, мов блискавки грозіві

Огні його очей вразили серце враз,

Коли вся ніжність рис його ясного лику,

Що не згасаючи сія,

Відбилась у мені, лишила слід довіку, —

Він не любив — любила я.